

Có Đôi Khi Câu Thơ

Ba ngày hôm trước
những con chim báo bão
bay về lạng quạng
rừng thông Đà Lạt chẻ mình như những cái máng
đợi chờ nước đổ vào sông Đa Nhim
đổ vào những con suối không có tên
và chắc chắn có đổ lên vườn Bích Câu
những nhánh liễu sầu não nuốt...

Hai ngày hôm trước bão Usagi bay vào Phan Thiết
chia một phần cho Phan Rang
bay ngang đèo Ngoạn Mục
rồi trút xuống núi Lâm Viên
rồi...mưa xuyên qua thành phố
nơi ngày xưa tôi ở
nơi bây giờ ai nhớ ai...

Ngày hôm qua mưa hoài
mưa trắng trời Đà Lạt
mưa làm tan nát chín trăm hectares vườn rau Đơn Dương
đồi trà Cầu Đất vẫn dễ thương ngẩng cao đầu chờ cơn bão rút...
tôi ngó qua Đức Trọng Liên Khương
ai tan trường trời mưa ướt áo
chắc về tới Prenn thì mưa rào rạo
buồn như tiếng chim báo bão ngày hôm kia...

Tôi nhớ về Đà Lạt hôm nay
ai tóc bay
mưa bay
và gió bay...
*ước gì được nắm đôi tay
của em, hôn nhĩ như ngày rất xưa...*

Có đôi khi câu thơ bỗng bay về theo bão
Em ơi em ướt áo, ướt tóc thề...ai lau?

Trần Văn Lệ